

Arrest

nr. 78 464 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. CLAEYS, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U woonde samen met uw echtgenote, K. M. (...) (O.V. X), jullie zoon, U. M. (...) (O.V. X), en jullie minderjarige dochter in de stad Grozny.

Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog was u actief als strijder van 1995 tot 1996. U staakte de strijd nadat u gewond raakte. Na de oorlog hebt u geen concrete problemen gekend omwille van deze activiteiten.

Tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog wilde u zich engageren om de Tsjetsjeense strijders materieel te ondersteunen.

In 2004 kreeg u van collega-oudstrijders de contactgegevens van een zekere S. Y. (...), een ver familielid die als tussenpersoon voor de rebellen werkte. U maakte een afspraak met Y. (...) om hem

sporadisch eten, kledij, medicijnen en andere producten te leveren. In de periode van 2004 tot 2009 hebt u zes keer goederen geleverd.

In 2006 of 2007 werd A. Y. (...), uw halfbroer langs moederskant, gedood tijdens een vuurgevecht met Russische militairen. Hij had zich een tijd eerder bij de rebellen aangesloten.

In de ochtend van 7 of 8 april 2009 vielen gewapende kadyrovtsi in uw huis binnen. U was op dat moment niet thuis. De militairen deden een huiszoeking en vroegen uw vrouw en uw zoon waar u was. Uw zoon werd geslagen. Toen de militairen vertrokken, namen ze jullie reispaspoorten in beslag en lieten ze een convocatie achter. Uw zoon belde u vervolgens op, om u te waarschuwen dat u niet meer naar huis mocht komen.

U dook onder in het huis van uw vriend V. (..) in Grozny. Nadat u bij uw vriend was aangekomen, belde u naar uw vrouw met de vraag om spullen te verzamelen en samen met de kinderen naar uw schuiladres te komen. In de namiddag werd u vervoegd door uw gezin. Diezelfde avond bracht V. (...) jullie met de auto naar de stad Nazran in Ingoesjetïë, waar jullie meteen een trein richting Moskou namen. Vanuit Moskou reisden jullie via Wit-Rusland, Polen en Zweden naar Noorwegen.

Op 14 april 2009 vroegen jullie asiel in Noorwegen. Vanuit Noorwegen vernam u via uw vriend V. (...), die contacten heeft bij de Tsjetsjeense autoriteiten, dat S. Y. (...) vóór de inval in uw huis was gearresteerd. U vermoedt dat u door hem werd verraden.

Jullie asielaanvraag in Noorwegen werd uiteindelijk geweigerd. Het beroep tegen deze weigering werd verworpen. Op 21 juli 2011 werden u en uw gezin vanuit Noorwegen gerepatriëerd naar Moskou.

Bij aankomst op de luchthaven van Moskou werd u onmiddellijk gearresteerd door de Federale Veiligheidsdienst FSB. U werd meegenomen voor ondervraging. De FSB bleek op de hoogte van uw problemen met de kadyrovtsi in Tsjetsjenië. Door tussenkomst van een familielid in Moskou, die contacten had met een ondergeneraal van de FSB, werd u enkele uren later, en na betaling van 15.000 dollar, vrijgelaten. De volgende dag namen jullie de trein naar Nazran. In de periode van juli tot september 2011 leefden jullie ondergedoken in een leegstaand huis in het dorp Psedach in Ingoesjetïë.

Op 28 september 2011 vertrokken jullie opnieuw uit Ingoesjetïë. Jullie namen de trein naar Moskou. Enkele dagen later reisden jullie met een minibus via Oekraïne, Polen en Duitsland naar België. Jullie beschikten niet over geldige reisdocumenten.

Op 7 oktober 2011 kwamen jullie aan in België, waar jullie dezelfde dag asiel vroegen.

Vanuit België vernam u dat er enkele dagen na uw vertrek een inval had plaatsgevonden op jullie onderduikadres in Ingoesjetïë.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u zult worden gearresteerd of vermoord door kadyrovtsi.

U zou worden geveiseerd omdat u materiële bijstand verleende aan Tsjetsjeense rebellen via een tussenpersoon, een zekere S. Y. (...).

U zou ook worden gezocht omwille van uw familieband met A. Y. (...), uw halfbroer langs moederskant, die in 2006 of 2007 als rebel zou zijn omgebracht.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw gezin over de inval in jullie huis in april 2009.

Zo verklaarde u dat u kort na de inval bij u thuis werd opgebeld door uw zoon. Bij de inval waren uw vrouw en uw zoon thuis. Uw zoon waarschuwde u dat u niet meer naar huis mocht komen. Vervolgens ging u naar het huis van uw vriend V. (...). Nadien belde u nog naar uw vrouw met de boodschap dat zij spullen moest verzamelen en dat zij u samen met de kinderen moest komen vervoegen (CGVS, p. 21-23).

Volgens uw verklaringen zou u die middag dus op twee verschillende momenten telefonisch contact met uw gezin hebben gehad.

Dit lijkt echter tegenstrijdig met de verklaringen van uw vrouw en uw zoon. Zowel uw vrouw als uw zoon beweerden dat er slechts één keer sprake was van telefonisch contact. Zij beweerden allebei dat u, van zodra u via de telefoon werd gewaarschuwd, hen onmiddellijk opdroeg om spullen te verzamelen en het huis te verlaten (CGVS vrouw, p. 8; CGVS zoon, p. 7). Er zou dus geen tweede telefoongesprek meer zijn geweest.

Geconfronteerd met uw verklaringen, antwoordde uw vrouw dat er, voor zover zij het wist, slechts één keer telefonisch contact was geweest (CGVS vrouw, p. 9). Zij voegde hier aan toe dat u misschien nog een tweede keer had getelefoneerd met uw zoon.

Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op. U beweerde immers dat u die tweede keer met uw vrouw had gebeld, niet met uw zoon. Daarenboven maakt ook uw zoon slechts melding van één telefoongesprek (CGVS zoon, p. 7).

Vervolgens kon worden vastgesteld dat uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie u zou hebben ingelicht over de inval in jullie huis.

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde uw vrouw immers uitdrukkelijk dat zij u toen persoonlijk had gewaarschuwd: "Ik belde mijn man op, en zei hem niet meer naar huis te komen." (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5).

Zoals hier reeds werd aangehaald, vertelde uw vrouw tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal een ander verhaal. Uw vrouw vertelde toen dat niet zij, maar wel jullie zoon u na de inval had gebeld om te waarschuwen dat er een inval was geweest.

Toen uw vrouw werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen haar opeenvolgende verklaringen, bleef zij bij haar laatste versie. Zij weet de tegenstrijdigheid aan een foute vertaling door een tolk (CGVS vrouw, p. 8-9).

Deze uitleg is niet afdoende. Het lijkt immers weinig aannemelijk dat een dergelijk expliciete verklaring verkeerd zou zijn vertaald door de tolk. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de verklaringen van uw vrouw na haar interview werden voorgelezen en dat zij zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van haar handtekening.

Voorts bleken de onderlinge verklaringen van uw vrouw en uw zoon meermaals tegenstrijdig voor wat betreft hun vlucht uit jullie woning.

Uw vrouw vertelde dat de inval door kadyrovtsi in de ochtend zou hebben plaatsgevonden. Zij en de kinderen zouden pas enkele uren later, in de namiddag, thuis zijn vertrokken. Vervolgens zouden zij zich met het openbaar vervoer, in casu een minibus, naar uw onderduikadres hebben begeven (CGVS vrouw, p. 8-9).

Uw zoon vertelde echter een ander verhaal. Hij beweerde dat zij de woning reeds kort na de inval hadden verlaten: "Ongeveer een uur [later]. 40 of 50 minuten. Niet langer dan een uur." (CGVS zoon, p. 8). Daarenboven beweerde uw zoon dat zij het hele stuk van jullie woning tot aan uw onderduikadres te voet zouden hebben afgelegd (CGVS zoon, p. 8).

Toen uw zoon met deze opeenvolgende tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, sprak hij de verklaringen van zijn moeder tegen. Hij bleef bij zijn verklaringen, waardoor de tegenstrijdigheid blijft bestaan (CGVS zoon, p. 8).

Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat jullie verklaringen over de gebeurtenissen van 7 of 8 april 2009, de dag van dat kadyrovtsi uw woning zouden zijn binnengevallen, op verschillende punten tegenstrijdig bleken.

Deze vaststellingen raken aan de kern van uw asielrelaas, gezien deze inval door de ordediensten de directe aanleiding voor uw vertrek uit Tsjetsjenië zou zijn geweest. Volgens uw verklaringen zou u immers nog diezelfde dag samen met uw gezin uit het land zijn gevlucht.

Deze herhaaldelijke en manifeste tegenstrijdigheden betreffende het eerste en enige vervolgingsfeit dat u voor uw vertrek uit de Russische Federatie in 2009 zou hebben meegemaakt, doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede bleken uw verklaringen over uw samenwerking met de Tsjetsjeense strijders weinig aannemelijk.

U verklaarde dat u in 2004 op eigen initiatief besliste om voor de rebellen te beginnen werken. Via kennissen zou u de contactgegevens van een zekere S. Y. (...) hebben verkregen. In de periode tussen 2004 en 2009 zou u in totaal zes keer goederen hebben geleverd.

Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat uw verklaringen over uw samenwerking met S. Y. (...) onaannemelijk vaag bleken.

Hoewel u beweerde dat hij een ver familielid zou zijn, bleek u zijn patroniem niet te kennen. U bleek ook niet zeker van waar hij afkomstig zou zijn; u vermoedde uit Vedenov (CGVS, p. 14-17). U wist ook niet of hij al dan niet een familie had (CGVS, p. 19). Hoewel u vertelde dat S. Y. (...), evenals uzelf, strijder was geweest in de eerste Tsjetsjeense oorlog, kon u niet specificeren onder welke commandant hij had gevochten. U wist enkel te vertellen dat zijn eenheid in de regio van het District Shalinski actief zou zijn geweest. U bleek ook niet zeker te weten of hij later, na de eerste oorlog, nog steeds actief bleef als strijder (CGVS, p. 20). Daarenboven bleek dat u helemaal niets kon vertellen over de rebellengroep(en) of de rebellencommandant(en) met wie deze S. Y. (...) samenwerkte en aan wie hij uw goederen zou hebben geleverd (CGVS, p. 16).

Verder legde u inconsistente verklaringen af over de andere personen met wie S. Y. (...) zou hebben samengewerkt.

Zo beweerde u aanvankelijk bij herhaling dat u ook andere personen kende die goederen aan hem hadden geleverd. Toen u echter werd gevraagd om concrete voorbeelden te geven van dergelijke personen, bleef u in gebreke (CGVS, p. 16-17).

Dit lijkt niet aannemelijk. In een context waarbij u zich vrijwillig engageerde om samen te werken met Tsjetsjeense rebellen, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u zich niet beter zou hebben geïnformeerd. Gezien uw engagement grote risico's voor uw eigen veiligheid en de veiligheid van uw vrouw en kinderen inhield, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u zou weten over de persoon met wie u zou samenwerken en de rebellengroep(en) aan wie deze persoon uw goederen doorgaf. Deze informatie is immers essentieel om het risico in te schatten waaraan u zichzelf en uw gezin blootstelde.

Uw gebrekkige kennis terzake lijkt dan ook weinig geloofwaardig.

Aansluitend lijkt het ook weinig aannemelijk dat uw vrouw zo weinig bleek te weten over uw activiteiten voor de rebellen.

Uw vrouw vertelde dat u goederen leverde via een zekere S. Y. (...). Zij bleek echter niet te kunnen vertellen wanneer u met deze activiteiten zou zijn gestart; enkel dat u dit tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog zou hebben gedaan.

Bovendien kon uw vrouw zelfs niet bij benadering zeggen hoe vaak dat u effectief goederen zou hebben geleverd aan de rebellen. Als verklaring voor deze onwetendheid, zei uw vrouw dat u deze activiteiten voor haar verborgen hield (CGVS vrouw, p. 6).

Hoewel het begrijpelijk zou kunnen zijn dat u uw vrouw niet inlichtte over uw activiteiten vóór het begin van de problemen, lijkt het weinig aannemelijk dat u en uw vrouw hier nadien niet over zouden hebben gesproken.

Gezien uw activiteiten voor de rebellen aan de basis zouden liggen van de vlucht van u en uw gezin uit jullie thuisland, kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw enkele elementaire zaken over uw activiteiten zou kunnen vertellen, zoals wanneer u ermee begon en hoe vaak u dit hebt gedaan.

Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder aan.

Ten derde kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u na uw terugkeer naar de Russische Federatie in 2011 zou hebben gekend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw bewering als zou in 2009 uit de Russische Federatie zijn gevlucht omdat u door de autoriteiten zou worden verdacht van samenwerking met rebellen.

Gezien u expliciet verklaarde dat de problemen na uw repatriëring uit Noorwegen in 2011 het gevolg waren van de problemen die u eerder zou hebben gekend, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u na uw terugkeer naar de Russische Federatie in Moskou door de FSB werd opgepakt of dat u nadien in Ingoesjetï moest onderduiken uit vrees voor uw leven.

Daarenboven kon nog een tegenstrijdigheid worden vastgesteld aangaande uw verklaringen over uw terugkeer vanuit Moskou naar Ingoesjetï.

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers het volgende: "Op weg naar Tsjetsjenië, kregen we een waarschuwing van een familielid die werkte voor een speciale politiedienst. Hij zei dat de Kadirovski ons al aan het opwachten waren bij ons thuis in Tsjetsjenië. Daarom gingen we terug naar Ingoesjetï." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat jullie reeds in Moskou, op aanraden van uw familielid die daar woonde, beslisten om rechtstreeks naar Ingoesjetï te gaan om daar onder te duiken.

Hoewel u een aantal keer werd gevraagd of u toen concrete aanwijzingen had dat u gevaar zou lopen in Tsjetsjenië, maakte u geen melding van het feit dat u, op weg naar Tsjetsjenië, zou zijn gewaarschuwd door een familielid die bij een speciale politiedienst werkte.

Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring, ontkende u dat u dit ooit had beweerd. U zei dat u nooit van plan was geweest om terug te keren naar Tsjetsjenië. U beweerde dat u weliswaar was

gewaarschuwd door een familielid, maar hij zou taxichauffeur zijn, geen politieagent. U zei dat u geen familieleden had die bij een speciale politiedienst werkten.

U weet deze tegenstrijdigheden aan een foute vertaling door een tolk (CGVS, p. 24-26).

Dit is geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid.

Opnieuw moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk een dergelijk expliciete verklaring verkeerd zou zijn vertaald door een tolk. Daarenboven werden uw verklaringen na het interview voorgelezen en verklaarde u zich hiermee akkoord door het plaatsen van haar handtekening.

De bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die u na uw terugkeer naar de Russische Federatie in 2011 zou hebben gekend nog verder.

Ten vierde meent het Commissariaat-generaal meent dat u ook niet aannemelijk kunt maken dat u in Tsjetsjenië een vrees voor vervolging zou kennen omwille van de rebellenactiviteiten van uw halfbroer, A. Y. (...).

U bleek immers onaannemelijk weinig te kunnen vertellen over uw beweerde halfbroer. Zo lijkt het hoogst eigenaardig dat u zijn geboortjaar niet correct kon aangeven; u twijfelde tussen 1976 of 1977. Voorts kon u ook zijn patroniem niet noemen, u twijfelde tussen H. (...) en H. (...). Dit lijkt vreemd, gezien de vader van A. Y. (...) toch de partner van uw moeder zou zijn geweest.

Bovendien bleek u ook nauwelijks iets te kunnen vertellen over de problemen die uw halfbroer zou hebben gekend. U scheen te twijfelen of hij zich in 2004, dan wel in 2005 bij de rebellen zou hebben aangesloten.

Voorts bleek u niet goed te weten wanneer hij uiteindelijk zou zijn omgekomen; ofwel in 2006 ofwel in 2007. Ook over de omstandigheden van zijn dood bleef u vaag: u vertelde dat hij ergens in Tsjetsjenië zou zijn omgekomen in een vuurgevecht met militairen, maar u bleek niet te weten waar dit zou zijn gebeurd (CGVS, p. 8-10).

Daarenboven kon u ook niet duidelijk maken hoe of wanneer uw vervolgers u zouden zijn beginnen viseren omwille van de familieband met A. Y. (...) (CGVS, p. 11).

Het Commissariaat-generaal meent dat dit gebrek aan elementaire kennis over uw beweerde halfbroer niet geloofwaardig is. Indien u werkelijk vervolging zou vrezen omwille van de activiteiten uw halfbroer, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer over zijn problemen zou kunnen vertellen.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit uw familieband met deze persoon zou kunnen blijken, zoals (een kopie van) diens paspoort, geboorteakte, foto's van jullie samen of gelijk welk ander document dat deze familieband zou kunnen ondersteunen.

Ten vijfde bleken ook uw verklaringen over uw reisroute niet geloofwaardig.

U vertelde hoe u en uw gezin in september 2011 met een auto de Oekraïens-Poolse grens overstaken. U zou niet over de nodige reisdocumenten beschikken om te kunnen passeren. U verklaarde dat u niet weet of er eventueel valse reisdocumenten voor u en uw gezin waren voorzien (CGVS, p. 13).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat niet-EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. kopie toegevoegd administratief dossier).

Het lijkt dus niet geloofwaardig dat u louter in het bezit van uw Russisch intern paspoort de grens zou zijn gepasseerd.

Uw verklaring dat u niet weet of er eventueel valse reispaspoorten werden gebruikt, lijkt evenmin geloofwaardig. Gezien u aan de grens vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, lijkt het niet geloofwaardig dat u niet zou weten of de smokkelaars valse reispaspoorten hadden voorzien, en welke naam of welk soort visum hierbij werden gebruikt.

Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De Russische paspoorten van uzelf, uw vrouw en uw zoon, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet wordt betwist. De documenten aangaande uw repatriëring uit Noorwegen en de treintickets Moskou–Nazran en Narzan–Moskou tonen aan de u in 2011 (gedwongen) bent teruggekeerd naar de Russische Federatie, dat u vervolgens met de trein naar Ingoesjetië reisde en dat u later terug met de trein naar Moskou vertrok. Deze stukken bevatten echter geen informatie die bovenstaande appreciatie zou kunnen wijzingen.

Vervolgens legde u een convocatie voor, die volgens uw verklaringen tijdens de huiszoeking van april 2009 door de kadyrovtsi werd achtergelaten.

Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u nauwelijks iets kon vertellen over de inhoud van dit stuk.

U wist enkel te vermelden dat u in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen. U bleek echter niet te weten of u op de dag van huiszoeking zelf – ook de dag van uw vlucht uit Tsjetsjenië – was opgeroepen, of pas de volgende dag, terwijl dit toch een significant verschil is. Bovendien bleek u ook niet te weten bij welke instantie u werd opgeroepen, terwijl deze oproepingsbrief nochtans duidelijk vermeldt dat u zich bij de 'procuratura' (parket) zou moeten aanmelden (CGVS, p. 13-14).

Gezien het grote belang van dit document, dat het enige tastbare bewijs zou vormen van uw asielrelaas, is het helemaal niet geloofwaardig dat u dergelijke elementaire gegevens niet zou kennen.

Deze vaststelling vormt nog een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Tenslotte vertoont de convocatie ook enkele vormelijke gebreken: de stempel van de betrokken dienst ontbreekt immers en de onderste invulstrook, waar moet vermeld staan hoe deze convocatie werd bezorgd, is niet ingevuld.

Op basis van deze vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat dit document de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kan herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, K. M. (...) (O.V. 6.892.224), en jullie zoon, U. M. (...) (O.V. 6.892.223), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 januari 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 2 en 3 van het EVRM aan de hand van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad van State.

Verzoeker laat gelden dat hij een begin van bewijs van zijn verklaringen heeft geleverd, met name een convocatie door het parket waarbij hij wordt opgeroepen als verdachte en dewelke werd achtergelaten tijdens een huiszoeking.

Volgens verzoeker komt het nu aan de commissaris-generaal toe om dit begin van bewijs te weerleggen. Hij stelt dat het ontbreken van een stempel en de niet ingevulde strook op de oproeping hem niet ten laste kan worden gelegd. Dit doet volgens verzoeker evenmin afbreuk aan de bewijswaarde van het document. Verzoeker benadrukt dat de oproeping aan geen enkel echtheidsonderzoek werd onderworpen.

Wat betreft de niet ingevulde strook waar normaliter de manier van bezorging van de convocatie moet worden vermeld, wijst verzoeker erop dat deze werd overhandigd tijdens de tumult van de huiszoeking wat zou kunnen verklaren waarom deze strook niet werd ingevuld.

Verzoeker voegt hier aan toe dat het ontbreken van deze informatie op het document absoluut geen bewijs van valsheid inhoudt, noch afbreuk doet aan de bewijswaarde. Verzoeker merkt tevens op dat hem met betrekking tot het ontbreken van de stempel en de niet ingevulde strook, niets werd gevraagd

tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal. Bijgevolg kan dit volgens verzoeker niet dienen tot staving van de stelling dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk over de inhoud van dit document kon spreken; hij verklaart te hebben gezegd dat het een convocatie betrof waarin hij opgeroepen werd als verdachte en voegt er aan toe dat het stuk zelf niet meer informatie bevat.

Verzoeker verklaart dat hij het adres kende waar hij zich diende aan te melden; hij gaf bij zijn verhoor het adres op dat op de convocatie vermeld stond. Hij verklaart enkel te hebben aangegeven dat hij niet wist welke organisatie er juist achter zat, aangezien er vele organisaties zijn.

Volgens verzoeker kan hem niet ten kwade worden geduid dat hij aangaf niet te weten of hij zich de dag zelf of de volgende dag diende aan te melden, aangezien er op de convocatie geen datum vermeld staat.

Verzoeker doet verder een poging om de tegenstrijdigheden inzake zijn verklaringen over de inval in zijn woning en over de wijze van verplaatsing na de inval, te minimaliseren en werpt ook op dat hij bij zijn verhoor niet geconfronteerd werd met deze elementen.

Hij is van mening dat de contradicties niet kunnen dienen om zijn asielrelaas als ongeloofwaardig af te wijzen en wijst op het feit dat de feiten reeds van 2009 dateren; hij wijst ook nog op de traumatische beleving van het gebeurde, op de jeugdige leeftijd van zijn zoon en op de penibele gezondheidstoestand van zijn vrouw die lijdt aan een ernstige vorm van depressie gepaard met geheugenverlies.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over de samenwerking met de Tsjetsjeense strijders weinig aannemelijk is, stelt verzoeker dat hij zijn rol op een duidelijke wijze heeft omschreven.

Hij voert aan dat het feit dat hij het patroniem niet kende van S.Y. geen motief is om zijn relaas als vaag te bestempelen; het gebruik van patroniemen raakt, volgens hem, immers meer en meer buiten gebruik en is dan ook maar een detail.

Evenmin kan volgens verzoeker hem ten laste worden gelegd dat hij niets wist over het verleden en de vroegere activiteiten van S.Y. aangezien dit niets te maken heeft met de activiteiten die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag.

Verzoeker wijst erop dat de rebellenactiviteiten in het geheim dienden te gebeuren en er uiteraard (zie het verzoekschrift, p. 12) *“niet in het lang en het breed gesproken [werd] over elke persoon die in het geheim ook zoals verzoeker steun gaf aan de rebellengroeperingen.”*

Ook het feit dat zijn echtgenote niet veel afwist van zijn activiteiten kan, volgens verzoeker worden verklaard door het feit dat alles in het geheim diende te gebeuren. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn echtgenote verklaarde dat hij tijdens de tweede oorlog hulp gaf middels het verschaffen van eetwaren, dat hij zeer vaak weg was van huis en dat hij wekelijks slechts één nacht thuis sliep, wat volgens verzoeker een duidelijk en gedetailleerd relaas uitmaakt.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die verzoeker na zijn terugkeer naar de Russische Federatie in 2011 zou hebben gekend, verwijst verzoeker naar wat hij reeds eerder in zijn verzoekschrift uiteenzette inzake zijn samenwerking met de Tsjetsjeense strijders in 2004.

Volgens verzoeker gaat het niet op om eerst tot de ongeloofwaardigheid van de gebeurtenissen in 2004 te besluiten, om daaruit onmiddellijk af te leiden dat ook de problemen na zijn terugkeer naar de Russische Federatie in 2011, ongeloofwaardig zijn. Dit is volgens verzoeker geen deugdelijke motivering; volgens hem dient elk feit op zich afzonderlijk te worden onderzocht.

Verzoeker voert nog aan dat de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal *“slechts een detail”* betreffen.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij in Tsjetsjenië een vrees voor vervolging kent omwille van de rebellenactiviteiten van zijn halfbroer, A.Y., laat verzoeker gelden dat hij wel degelijk voldoende uitleg kon geven over zijn halfbroer.

Dat hij zich niet meer exact diens geboortjaar kon herinneren, is volgens verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 13) *“iets wat wellicht de helft van de bevolking ook zou overkomen”*; hetzelfde geldt voor het niet kennen van het patroniem van zijn broer.

Verzoeker herhaalt dat het gebruik van patroniemen in onbruik is geraakt, dat hij tijdens zijn verhoor verduidelijkte dat het een halfbroer betreft en dat zijn vader reeds in de jaren 1990 overleden is.

Wat betreft de vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent zijn reisroute, voert verzoeker aan dat het volkomen logisch is dat smokkelaars de mensen die ze over de grens loodsen, in onwetendheid laten

over de exacte details. Verzoeker stelt dat het algemeen geweten is dat mensensmokkelaars zeer inventief zijn in het omzeilen van grenscontroles en er ook vaak sprake is van corruptie en omkoperij.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing nietig te verklaren en de commissaris-generaal te vragen bijkomend onderzoek te voeren om tot een deugdelijk oordeel te komen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst erop dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige

schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst dienaangaande naar zijn argumentatie hierna.

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.6. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift vooreerst enkele argumenten naar voor brengt om de echtheid en bewijskracht van de door hem neergelegde convocatie die volgens verzoeker tijdens de huiszoeking van april 2009 door de kadyrovtsi werd achtergelaten, aan te tonen.

In de bestreden beslissing werd aangaande deze oproeping opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker nauwelijks iets kon vertellen over de inhoud van dit stuk; hij wist enkel dat hij als verdachte werd opgeroepen.

Verzoeker bleek evenmin te weten of hij op de dag van huiszoeking zelf was opgeroepen, of pas de volgende dag; hij bleek ook niet te weten bij welke instantie hij werd opgeroepen, terwijl deze oproepingsbrief vermeldt dat hij zich bij de 'procuratura' (parket) moest melden.

Tenslotte werd door de commissaris-generaal gewezen op enkele vormelijke gebreken in de convocatie: de stempel van de betrokken dienst ontbreekt en het onderste strookje, waarop moet worden vermeld hoe de convocatie werd bezorgd, is niet ingevuld.

Wat dit betreft stelt verzoeker dat het niet zijn schuld is dat fouten gemaakt werden door derden.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 1 februari 2012 stelt dat het verweer van verzoeker dat een gebrekking stuk -dat hij heeft neergelegd met de intentie zijn vluchtrelaas te ondersteunen-, zijn geloofwaardigheid niet vermag aan te tasten omdat hij het niet zelf opstelde, niet aanvaard wordt; het staat inderdaad buiten kijf dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt.

Verzoekers opwerping in zijn verzoekschrift dat (zie p. 9) "*Tot op heden werd het document aan geen enkele valsheidsprocedure onderworpen*" wordt evenmin aanvaard.

De commissaris-generaal beschikt over een eigen appreciatiebevoegdheid om de bewijskracht van de aan hem voorgelegde documenten te beoordelen.

Ook de opmerking van verzoeker dat hem met betrekking tot voormelde hiaten in bedoeld stuk niets werd gevraagd tijdens het verhoor, wordt verworpen; de commissaris-generaal is immers niet verplicht om tijdens het verhoor de asielzoeker te confronteren met zijn vaststellingen betreffende een stuk door verzoeker voorgebracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich verder beperkt tot het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal en tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, wat niet volstaat om de bewijswaarde van bedoelde convocatie op te krikken.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo werd door de commissaris-generaal correct vastgesteld er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de inval in zijn huis in april 2009; het blijkt inderdaad dat verzoeker, zijn vrouw en zijn zoon tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande het telefonisch contact op de dag van de inval. Tevens legden verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over wie verzoeker zou hebben ingelicht over de inval. Ook de verklaringen van verzoeker, zijn vrouw en zijn zoon bleken meermaals tegenstrijdig wat betreft de vlucht uit hun woning.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift deze tegenstrijdigheden poogt te minimaliseren.

Waar verzoeker opwerpt dat hij niet geconfronteerd is geweest met deze tegenstrijdigheden, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, zijn vrouw en zijn zoon wel degelijk geconfronteerd werden met die tegenstrijdigheden en wat hun antwoord daarop was.

Waar verzoeker erop wijst dat de feiten van het jaar 2009 dateren en een traumatische beleving aanhaalt, laat de Raad gelden dat van een asielzoeker in redelijkheid mag verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en/of het lange tijdsverloop, in diens geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Hierbij komt nog dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken.

De verwijzing door verzoeker naar de jonge leeftijd van zijn zoon -geboren in november 1991- wordt evenmin als een valabele uitleg aangenomen voor de tegenstrijdigheden; ook van een adolescent mag

verwacht worden dat hij in staat is coherente en duidelijke informatie te geven omtrent feiten die het wezen van de asielaanvraag betreffen.

Verzoeker wijst tevens op de depressie van zijn echtgenote en voegt bij zijn verzoekschrift een attest van 27 december 2011.

Volgens de Raad kan uit dit attest worden afgeleid dat de vrouw van verzoeker concentratieproblemen heeft en lijdt aan geheugenverlies. Uit het medisch attest blijkt echter niet dat haar cognitief geheugen dermate aangetast is dat zij niet in staat zou zijn eenvoudige elementaire gegevens op een correcte en volledige wijze te reproduceren. Dit attest volstaat op zich niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekers verklaringen aangaande zijn samenwerking met de Tsjetsjeense strijders weinig aannemelijk zijn en dat zijn vrouw weinig bleek te weten over zijn activiteiten ten bate van de rebellen.

De Raad volgt verzoeker niet waar deze opwerpt dat hij niets wist over het verleden en de vroegere activiteiten van S.Y. aangezien dit niets te maken heeft met de activiteiten die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag.

Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij vreesde te zullen worden gearresteerd of vermoord door kadyrovtsi aangezien hij materiële bijstand verleende aan Tsjetsjeense rebellen via een tussenpersoon, met name, voormelde S. Y.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft zijn onwetendheid wel degelijk betrekking op elementen die de kern van zijn asielaanvraag betreffen. In de bestreden beslissing werd dienaangaande terecht opgemerkt dat, gezien verzoekers engagement grote risico's voor zijn eigen veiligheid en die van zijn vrouw en kinderen inhield, redelijkerwijs kon worden verwacht dat verzoeker meer zou weten over de persoon met wie hij zou samenwerken en over de rebellengroep(-en) aan wie deze persoon de goederen doorgaf. Deze informatie is immers essentieel om het risico in te schatten waaraan verzoeker zichzelf en zijn gezin blootstelde. Verzoekers gebrekkige kennis terzake lijkt dan ook niet geloofwaardig.

Waar verzoeker opwerpt dat het helemaal niet opmerkelijk is dat hij het patroniem niet kende van S.Y. aangezien het gebruik van patroniemen meer en meer in onbruik raakt en daarenboven alle rebellenactiviteiten in het grootste geheim dienden te gebeuren, antwoordt de Raad dat verzoeker zich louter beperkt tot het tegenspreken en minimaliseren van de vaststellingen van de commissaris-generaal, zonder deze concreet te weerleggen. Blote beweringen zoals (zie het verzoekschrift, p. 12) *"Uiteraard werd niet in het lang en het breed gesproken over elke persoon die in het geheim ook zoals verzoeker steun gaf aan de rebellengroeperingen"* zijn inderdaad niet bij machte om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

Ook verzoekers uitleg om de onwetendheid van zijn vrouw omtrent zijn activiteiten te verklaren, is ontoereikend. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder door zijn echtgenote afgelegde verklaringen. Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat zijn echtgenote aangaf dat verzoeker tijdens de tweede oorlog hulp gaf middels het verschaffen van eetwaren, dat verzoeker zeer vaak weg was van huis en hij wekelijks slechts één maal thuis sliep, in gebreke blijft.

In casu werd terecht gesteld dat hoewel het begrijpelijk zou kunnen zijn dat verzoeker zijn vrouw niet inlichtte over zijn activiteiten vóór het begin van de problemen, het niet aannemelijk is dat hij en zijn vrouw hier nadien niet over zouden hebben gesproken.

Verder werd in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal correct opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen die hij na zijn terugkeer naar de Russische Federatie in 2011 zou hebben gekend.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn redenering dat- gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij in 2009 uit de Russische Federatie zijn gevlucht omdat hij door de autoriteiten zou worden verdacht van samenwerking met rebellen en gezien verzoeker expliciet verklaarde dat de problemen na zijn repatriëring uit Noorwegen in 2011 het gevolg waren van de problemen die hij eerder zou hebben gekend- er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij na zijn terugkeer naar de Russische Federatie, in Moskou door de FSB werd opgepakt of dat hij nadien in Ingoesjetië moest onderduiken uit vrees voor zijn leven.

Waar verzoeker opwerpt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze bij het Commissariaat-generaal *"slechts een detail"* betreffen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 1 februari 2012 aangeeft dat dit "detail" betrekking heeft op de reden waarom hij naar Ingoesjetië gevlucht is, en derhalve een belangrijk element van zijn vluchtrelaas uitmaakt. De vaststellingen in de bestreden beslissing blijven staan.

De bestreden beslissing heeft dan ook correct besloten dat gelet op de algehele ongeloofwaardigheid van het relaas, er ook geen geloof kan gehecht worden aan de bewering van verzoeker dat hij in 2009 de Russische Federatie ontvluchtte omdat hij door de autoriteiten werd verdacht van samenwerking met rebellen.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker evenmin aannemelijk maakte dat hij in Tsjetsjenië een vrees voor vervolging zou kennen omwille van de rebellenactiviteiten van zijn halfbroer, A.Y.:

“U bleek immers onaannemelijk weinig te kunnen vertellen over uw beweerde halfbroer. Zo lijkt het hoogst eigenaardig dat u zijn geboortjaar niet correct kon aangeven; u twijfelde tussen 1976 of 1977. Voorts kon u ook zijn patroniem niet noemen, u twijfelde tussen H. (...) en H. (...). Dit lijkt vreemd, gezien de vader van A. Y. (...) toch de partner van uw moeder zou zijn geweest. Bovendien bleek u ook nauwelijks iets te kunnen vertellen over de problemen die uw halfbroer zou hebben gekend. U scheen te twijfelen of hij zich in 2004, dan wel in 2005 bij de rebellen zou hebben aangesloten. Voorts bleek u niet goed te weten wanneer hij uiteindelijk zou zijn omgekomen; ofwel in 2006 ofwel in 2007. Ook over de omstandigheden van zijn dood bleef u vaag: u vertelde dat hij ergens in Tsjetsjenië zou zijn omgekomen in een vuurgevecht met militairen, maar u bleek niet te weten waar dit zou zijn gebeurd (CGVS, p. 8-10). Daarenboven kon u ook niet duidelijk maken hoe of wanneer uw vervolgers u zouden zijn beginnen viseren omwille van de familieband met A. Y. (...) (CGVS, p. 11). Het Commissariaat-generaal meent dat dit gebrek aan elementaire kennis over uw beweerde halfbroer niet geloofwaardig is. Indien u werkelijk vervolging zou vrezen omwille van de activiteiten uw halfbroer, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer over zijn problemen zou kunnen vertellen. Daarenboven kan worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit uw familieband met deze persoon zou kunnen blijken, zoals (een kopie van) diens paspoort, geboorteakte, foto's van jullie samen of gelijk welk ander document dat deze familieband zou kunnen ondersteunen.” Opnieuw beperkt verzoeker zich tot het zich niet akkoord verklaren met bovenstaande vaststellingen van de commissaris-generaal, tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en tot het opwerpen van blote beweringen zoals (zie het verzoekschrift, p. 13) *“het gebruik van patroniemen raakt overigens buiten gebruik”*.

Dit verweer volstaat niet om aannemelijk te maken dat verzoeker een vrees voor vervolging zou kennen omwille van de rebellenactiviteiten van zijn halfbroer, A.Y.

Tenslotte werd in de bestreden beslissing terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg:

“U vertelde hoe u en uw gezin in september 2011 met een auto de Oekraïens–Poolse grens overstaken. U zou niet over de nodige reisdocumenten beschikken om te kunnen passeren. U verklaarde dat u niet weet of er eventueel valse reisdocumenten voor u en uw gezin waren voorzien (CGVS, p. 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat niet-EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. kopie toegevoegd administratief dossier). Het lijkt dus niet geloofwaardig dat u louter in het bezit van uw Russisch intern paspoort de grens zou zijn gepasseerd. Uw verklaring dat u niet weet of er eventueel valse reispaspoorten werden gebruikt, lijkt evenmin geloofwaardig. Gezien u aan de grens vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, lijkt het niet geloofwaardig dat u niet zou weten of de smokkelaars valse reispaspoorten hadden voorzien, en welke naam of welk soort visum hierbij werden gebruikt. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

De Raad schaaft zich achter bovenstaande vaststellingen van de commissaris-generaal; de uitleg van verzoeker dat het logisch is dat smokkelaars de mensen die ze over de grens brengen in onwetendheid laten over de exacte details, wordt niet aangenomen.

Van een persoon die volgens zijn verklaringen zijn land uit lijfsbehoud dient te verlaten en die om die reden, reist met valse of vervalste documenten kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij op de hoogte is van een aantal essentiële gegevens in het paspoort, zoals de naam, geboortedatum, visum, teneinde bij een eventuele (grens-) controle te verhinderen dat zijn vlucht wordt afgebroken. De onwetendheid dienaangaande van verzoeker is niet verschoonbaar en kan niet worden rechtgezet met blote beweringen zoals (zie het verzoekschrift, p. 14) *“Het is algemeen geweten dat mensensmokkelaars zeer inventief zijn in het omzeilen van grenscontroles en dat er vaak sprake is van corruptie en omkoperij.”*

Aangaande het stuk dat door verzoeker ter terechtzitting van 22 februari 2012 werd neergelegd, stelt de Raad vast dat het opgesteld is in de Russische taal en niet vergezeld is van een voor eensluidend

verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging; De Raad neemt dit stuk derhalve in toepassing van artikel 8 van het PrRVV, niet in overweging.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op 2 december 2011 bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE